

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๘๐

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00080

๘๐...

เช้าตรู่ของวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ขณะที่ท่านพระครูกำหนดจิตออกจากผลสมาบัติ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นไกลหู “วันนี้ใช้หนี้ยกเปิดหน้า” ท่านตอบในใจว่า “รู้แล้ว” เมื่อหกเดือนก่อนก็มาเตือนครั้งหนึ่งแล้ว” และยังไม่ทันจะลืมตา เสียงเดิมบอกอีกว่า “ใช้หนี้เต๋าด้วย”

“ก็ใช้ไปแล้วไง ใช้ไปเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๔ ทำไม่ถึงมาทวงอีก” ท่านยังจำได้ แม้เหตุการณ์จะผ่านมาจึงเจ็ดปีเต็ม ๆ “วันนั้นใช้แค่เงินต้น แต่วันนี้จะคิดดอกเบี้ย”

“เป็นอันว่า วันนี้ใช้สองงานเลยก็จะได้หมดหนี้หมดสิน” จากนั้นท่านจึงตั้งจิตแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร โดยเฉพาะนกเปิดน้ำผึ้งนั้นกับเต่าอีกเจ็ดตัวที่รับจ้างเขาต้ม เสร็จกิจดังกล่าว จึงลงไปสร่งน้ำ แปรงฟัน แล้วออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ โดยมีนายสมชายหัวปิ่นโตเดินตามหลัง

“โยม อาตมาขอขอบใจที่ใส่บาตรให้ฉันมานาน วันนี้จะเป็นวัดสุดท้าย เพราะเวลาเที่ยงสี่สิบห้า อาตมาจะได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักตาย มาบิณฑบาตไม่ได้อีก ขอให้โยมจงมีความสุขความเจริญนะโยมนะ” ท่านจะพูดเช่นนี้กับผู้มาใส่บาตรทุกคน หลายคนเชื่อและรู้สึกเสียใจที่จะไม่ได้พบเห็นท่านอีก แต่บางคนก็คิดว่า “หลวงพ่อดีใจที่พ้นภัยแล้ว มีอย่างที่ไหน มาบอกว่าจะตายวันนี้ ใครเล่าจะรู้วันตายของตัวเอง พิกุลแท้ ๆ”

กลับจากบิณฑบาตโปรดสัตว์ ท่านฉันภัตตาหารแล้วจึงจดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนเช้า เสียงที่มาเตือนนั้นถูกท่านบันทึกไว้ทุกถ้อยคำ เสร็จแล้วจึงลงมารับแขกยังกุฏิชั้นล่าง ประโยคแรกที่พูดกับพวกเขา คือ “ต่อไปนี้ญาติโยมต้องช่วยตัวเองแล้วนะ พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า “อตตahi อตตโน นาโถ โภ หิ นาโถ ปะโร สียา – ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน ใครเล่าจะเป็นที่พึ่งให้คนอื่นได้” อาตมาเองก็จะไปในวันนี้แล้ว”

“หลวงพ่อดีจะไปไหนคะ” สตรีผู้หนึ่งถาม

“ไปตาย” ท่านเจ้าของกุฏิตอบยิ้ม ๆ

“หลวงพ่อบุญคุณอย่างนี้ ลูกศิษย์ลูกหาใจฝ่อหมด อย่าพูดเล่นอย่างนั้นเลยครับ ผมขอรับรอง” บุรุษผู้มาถึงเป็นคนแรกที่เข้าใจว่าท่านพูดเล่น

“อาตมาพูดจริง ๆ นะ เมื่อเช้ามีดี เจ้ากรรมนายเวรเขามาทวงแล้ว อาตมาเคยหักคอกนกเป็นสิบ ๆ ตัว แล้วก็รับจ้างต้มเต่า วันนี้เที่ยงสี่สิบห้าต้องรถคว่ำคอหักตาย” คนฟังพากันตระหนก สตรีวัยกลางคนแนะนำว่า

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อก็อ้อออกไปไหนซีคะ อย่าไปขึ้นรถ จะได้ไม่ต้องรถคว่ำ”

ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกโยม นี่จะมานแนะนำให้อาตมาโกงเสียแล้ว โกงใครไม่โกง จะให้โกงกฎแห่งกรรม อาตมาทำไม่ได้หรอกโยม”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่เสียใจ ไม่เสียตายชีวิตหรือครับ” บุรุษอีกผู้หนึ่งถาม

“เสียตายทำไมเล่าโยม คนที่เสียตายชีวิต แสดงว่า เขายังไม่เข้าใจคติแห่งความตาย การตายก็เหมือนการย้ายบ้าน คนที่ทำกรรมดีไว้มากก็จะได้ย้ายไปอยู่บ้านที่ดีกว่า หลังเก่า คือสะดวกสบายกว่า แต่คนที่ทำชั่วอาจจะต้องย้ายไปอยู่บ้านในนรก สำหรับอาตมาคงจะได้ไปอยู่บ้านที่ดีกว่านี้ จะนอนตื่นสักเที่ยงวัน เพราะไม่ต้องลงรับแขก” คราวนี้คนฟังหัวเราะ

“แล้วกัน มาหัวเราะเยาะกันเสียแล้ว นี่อาตมาพูดจริง ๆ นะ บ้านนี้หาความสุขไม่ได้เลย ต้องทำงานหนักแสนหนัก จนแทบไม่มีเวลากินเวลานอน”

“หนูไม่เคยเห็นใครเป็นแบบหลวงพ่อดีเลยคะ” หญิงสาวอายุน้อยที่สุดพูด “ขนาดรู้ว่าจะต้องตาย แทนที่จะเศร้าโศกเสียใจ กลับทำหน้าที่ได้ตามปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

“นี่ พูดยังไงแสดงว่ายังไม่เข้าใจ อุตส่าห์เปรียบเทียบให้ฟังก็แล้ว เอาอย่างนี้นะ สมมุติว่าหลวงพ่อบุญคุณเป็นข้าราชการชั้นโท แล้วอีกสองสามชั่วโมงข้างหน้า เขาจะเลื่อนให้เป็นชั้นเอก หลวงพ่อบุญคุณต้องมานั่งเศร้าโศกเสียใจหรือเปล่า หนูตอบมาซิ”

“หลวงพ่อบุญคุณจะแน่ใจได้อย่างไรล่ะคะ เขาอาจจะลดลงไปเป็นชั้นตรีก็ได้” หญิงสาวยังคงกลางแกลง

“ไม่ต้องห่วงหรอกหนู หลวงพ่อบุญคุณรับรองว่าจะไม่เป็นอย่างที่หนูคิด ถ้าหนูอยากรู้จริง ก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เมื่อใดเกิดปัญญาารู้แจ้งเห็นจริง เมื่อนั้นความลึกลับสงสัยก็จะหมดไป”

“ก็หลวงพ่อก็ไปแล้วใครจะมาสอนหนูล่ะคะ หลวงพ่อก็มีตัวแทนที่สามารถทำหน้าที่แทนหลวงพ่อดีทุกอย่าง มีหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีหรอกหนู ถ้าจะให้หาแบบนั้นหาไม่ได้แน่ เพราะไม่มีใครจะเหมือนกันไปหมดทุกอย่าง แม้แต่ฝาแฝดที่หน้าตาเหมือนกัน จิตใจยังต่างกัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น คนคงไม่มาวัดนี้อีก ที่เขามาก็เพราะศรัทธาในหลวงพ่อก่อน ไม่มีหลวงพ่อดีแล้ว หนูเองก็คงไม่มา หนูพูดจริง ๆ นะคะ”

“หนูอย่าไปยึดที่ตัวบุคคลซีจ๊ะ การเข้าวัดก็เพื่อมาแสวงหาธรรมะ แต่บางคนเข้าวัดเพราะไปชอบสมภาร ยิ่งสมภารหนุ่ม ๆ ไอ้โฮ สาวแก่แม่หม้ายติดกันเกรียวเลย แบบนี้รับรองไม่ได้บุญ เอละ ถึงแม้จะไม่มีอาตมาอยู่ในวัดนี้อีกต่อไป ญาติโยมก็ควรจะมาเข้ากรรมฐาน หอประชุมมีพร้อมแล้ว คนสอนก็มีแล้ว คือพระบัวเหี่ยว แล้วท่านก็สามารถเข้าผลสมาบัติได้ ซึ่งแปลว่า ท่านมีคุณธรรมสูงพอที่จะสอนคนอื่น ๆ ได้” ท่านแจ้งให้ญาติโยมทราบเกี่ยวกับพระบัวเหี่ยว

“แสดงว่าท่านเป็นพระอริยบุคคลใช่ไหมครับหลวงพ่อก่อน เพราะผู้ที่เข้าผลสมาบัติได้จะต้องเป็นพระอริยบุคคล ผมว่าอย่างน้อย ๆ ท่านต้องเป็นพระโสดาบัน ใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มถาม

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าเช่นนั้น ผมจะมาเรียนกรรมฐานกับท่าน ผมแสวงหาพระอริยบุคคลมานานแล้ว ขอกราบเรียนตามตรงว่า ผมเริ่มจะเบื่อพระ เพราะเจอแต่ประเภทที่สอนเก่ง แต่ปฏิบัติไม่ได้ อย่างเช่น พระรูปหนึ่งซึ่งผมเคยศรัทธาท่านมาก หากเอ่ยชื่อ ผมว่าใคร ๆ ก็ต้องรู้จัก ท่านสอนเก่ง สอนออกวิญญูกระจายเสียงทุกวัน แต่เบื้องหลังชั่วร้ายอย่าบอกใคร เปรอะไปหมดทั้งเรื่องเหล่าเรื่องผู้หญิง เห็นว่าท่านมีเงินเป็นร้อย ๆ ล้าน แต่ผมเชื่อว่า เงินช่วยให้ท่านพ้นจากขุมมรกไม่ได้แน่ นับวันพระประเภทนี้จะมีมากขึ้นนะครับ” แม้จะรู้ว่าบุรุษนั้นพูดความจริง หากท่านพระครูก็จำต้องวางอุเบกขา ท่านพูดตัดบทว่า

“กรรมของเขานะโยม อย่าไปสนใจเรื่องของคนอื่นเลย พระพุทธเจ้าสอนสติปัฏฐาน ๔ ให้พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม ซึ่งล้วนแต่อยู่ในตัวเราทั้งสิ้น อย่าเอาเรื่องนอกตัวเข้ามา แคน้แบกขันท์ ๕ ของตัวเอง ก็ทุกข์พอแล้ว อย่าเอาขันท์ ๕ ของคนอื่นมาแบกอีกเลย ๕ ขันท์หนักพอแล้ว อย่าไปเอา ๑๐ ขันท์เลย” ท่านเปรียบเทียบตลก ยังผลให้คนฟังอมยิ้ม

“วันนี้หลวงพ่อก็คงจะไปไหนหรือคะ” สตรีวัยกลางคนถามขึ้น

“ไปบรรยายธรรมที่ วัดกวีศาราราม จังหวัดลพบุรี เขาจะส่งรถมารับ” ท่านพระครูตอบ นายสมชายไม่ได้ทำกรรมมากับท่าน จึงไม่ต้องไปร่วมชะตากรรมในครั้งนี้

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา นายแพทย์สมมิ่ง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลประจำจังหวัด พาครอบครัวมาถวายภัตตาหารเพลแต่พระภิกษุสามเณรวัดป่ามะม่วง เขามีได้มานิมนต์ไว้ล่วงหน้า ด้วยต้องการจะให้ เป็น “สังฆทาน” อย่างสมบูรณ์แบบ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงฉันภัตตาหารได้มากกว่าทุกครั้ง ยังผลให้ญาติโยมปลาบปลื้มใจ เพราะปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน ฉันเสร็จท่านถือโอกาสแสดงพระธรรมเทศนา เพราะต้องการสงเคราะห์ญาติโยมเป็นครั้งสุดท้าย โยมผู้หญิงคนหนึ่งแอบนินทาท่านว่า “แหมหลวงพ่อกันไม่ยอมหายใจทิ้งเลยนะ ทุกเวลาเวลาที่ของท่านช่างมีค่าเสียจริง” แม้จะกระซิบเบา ๆ หากผู้ถูกนินทาก็ได้ยิน ท่านพูดขึ้นมาลอย ๆ ว่า

“คนที่หายใจทิ้งเป็นคนไม่มีประโยชน์ ไม่สมควรจะมีชีวิตอยู่ เปลืองออกซิเจนเปล่า ๆ” คนฟังพากันยิ้มทั้งที่ในอกสุดแสนเศร้า ด้วยรู้ว่า อีกไม่กี่นาทีข้างหน้าพวกเขาจะต้องสูญเสียปุชนียบบุคคล เป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด

แม้จะเป็นการเทศน์ครั้งสุดท้าย หากคนฟังก็ได้ตั้งใจฟังเท่าที่ควร ด้วยมัวกังวลกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น เทศน์จบ ท่านพระครูบอกญาติโยมว่า “เดี๋ยวอาตมาจะต้องไปบรรยายธรรมที่วัดกวีศ แต่จะไปไม่ถึง เพราะจะเกิดอุบัติเหตุรถชนคอหักตายเวลาเที่ยงสี่สิบห้า อาตมาตั้งใจจะออกจากวัดเที่ยงครึ่ง จะได้ไม่ต้องไปตายไกลวัด เขาจะได้เอาศพกลับได้สะดวก” ท่านพูดด้วยสีหน้าท่าทางปกติ

“อยากรู้ไหมว่า ทำไมอาตมาถึงต้องตายในวันนี้” ท่านถาม ไม่มีผู้ใดให้คำตอบ ด้วยต่างก็ทำใจไม่ได้ ทั้งสงสารทั้งเสียตายปุชนียบบุคคลเช่นท่าน

“เอาละ ไม่อยากรู้ก็ไม่ใช่ไร แต่อาตมาอยากเล่า ญาติโยมจะได้เก็บไปคิดเป็นการบ้าน จะได้เชื่อว่าเวรกรรมนั้นมีจริง” เห็นคนฟังหน้าตาเศร้าสร้อย ท่านจึงพูดขึ้นว่า

“ญาติโยมที่รักทั้งหลาย คนที่กำลังจะตายคืออาตมานะ ไม่ใช่ญาติโยม ทำไมต้องทำหน้าหมดอาลัยตายอยากกันอย่างนั้น” สตรีวัยกลางคนถึงกับปล่อยโฮ พูดละล่ำละลักว่า

“ถ้าอีฉันตายแทนหลวงพ่อก็ได้ อีฉันยอมตายจริง ๆ ชีวิตอีฉันหาประโยชน์มิได้ อยู่ไปก็เปลืองออกซิเจนอย่างหลวงพ่อกว่า” ท่านพระครูยิ้มเพราะเข้าใจถ้อยคำของหล่อน คนอื่น ๆ ก็ทำหน้าบึ้งยาก จะยิ้มก็ไม่ใช่ว่าจะให้ก็ไม่เชิง

“เออะ ๆ ขอบใจที่จะตายแทนอาตมา แม้ว่าจะเป็นไปไม่ได้ ทำกรรมแทนกันไม่ได้
หรือโยม ที่อาตมาต้องตายในวันนี้ก็เพราะ กรรมที่เคยหักคอกกับรับจ้างต้มเต่า ตอน
ยิงนกนั้นอยู่มัธยมสาม อยู่กับยาย เวลาไปโรงเรียนก็ไม่เข้าเรียน แต่หนีครูไปเที่ยวยิงนกตก
ปลา แอบขโมยปืนแก๊ปของตาไป แล้วอาตมาก็มีความสามารถในการก่อกรรมทำเข็ญมาก
เรียกว่าทำบาปขึ้น ยิ่งปืนแม่น เปรี๊ยะเดียวนกเปิดหน้าร่วงมาเป็นร้อยเลย ใครอยากรู้เทคนิค
การยิงก็มาถามได้ เดี่ยวอาตมาตายแล้วจะไม่มีใครบอก” ท่านพุดยิ้ม ๆ ทว่าคนฟังกลับยิ้มไม่
ออก

“ไม่มีใครถามหรือ งั้นอาตมาก็จะไม่บอก ให้วิชานี้มันตายตามอาตมาไปก็แล้วกัน”
ท่านพุดเล่นเพราะหากมีผู้ถามขึ้นมาจริง ๆ ท่านก็จะไม่บอก เพราะสมณะย่อมไม่แนะนำ
บุคคลไปในทางชั่ว

“ก็รวบรัดตัดใจความได้ว่า อาตมาเป็นแซมปียิงปืน แล้วอยู่มาวันหนึ่งก็หนีไปยิงนก
อีก พอสิ้นไกเปรี๊ยะนกก็ร่วงลงมาทั้งฝูง แต่มีตัวหนึ่งมันไม่ยอมตาย แคंपีกหักบินไม่ได้ ความ
รักชีวิตทำให้มันวิ่งหนี อาตมาก็วิ่งตาม พอจับตัวได้มันก็จิกมืออาตมาเลือดฟุ้งเลย ด้วยความ
โกรธ อาตมาหักคอมันทันที แถมถลกหนังหัวมันอีกด้วย ตอนนั้นเป็นคนจิตใจเหี้ยมโหดมาก
เสร็จแล้วก็โยนทิ้ง มันยังดิ้นกระแด่ว ๆ และคงจะอาฆาตพยาบาทอาตมากระทั่งมันสิ้นใจ

ส่วนเรื่องต้มเต่านั้น ทำตอนอยู่มัธยมหนึ่ง แล้วก็ใช้หนีไปแล้วเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม
๒๕๑๔ แต่เจ้ากรรมนายเวรเขาบอกตอนนั้นมันแค่เงินต้น วันนี้เขาจะคิดดอกเบี้ยย แหมขนาด
ใช้หนีกรรมก็ยังต้องใช้ทั้งต้นทั้งดอก นะโยมนะ” ท่านหันไปพยักพยักกับโยมคนหนึ่ง แล้ว
เล่าต่อ “เรื่องมีอยู่ว่า พวกขี้เมาเขาเกิดอยากจะกินเต่าแกล้มเหล้า ก็ไปซื้อเต่ามา ๗ ตัว แล้ว
จ้างอาตมาต้ม ให้ค่าจ้างหนึ่งบาท

“บาทเดียวเองหรือคะหลวงพ่อ” สตรีผู้หนึ่งถาม

“บาทเดียวนะมากแล้วนะโยม สมัยนั้นก๋วยเตี๋ยวสามละสามสตางค์ เงินหนึ่งบาทซื้อ
ก๋วยเตี๋ยวกินได้หนึ่งเดือนกับสามวัน อาตมาเอาเงินเขามา แล้วก็จัดการก่อไฟ เอาหม้อดินใบ
ใหญ่ใส่น้ำขึ้นตั้งบนเตา พอน้ำเดือดก็เทเต่าเจ็ดตัวลงไป เต่ามันดิ้นใหญ่ คงจะสามัคคีกันดิ้น
เพราะหม้อแตกเลย พอหม้อดินแตก มันก็พากันตะเกียกตะกายหนีเอาตัวรอดเข้ากอไผ่ไป
โยมเชื่อไหม น้ำตามันไหลพราก ๆ แล้วมันก็ใช้สองขาหน้าปาดน้ำตา ที่โบราณเขา
เปรียบเทียบกับว่า ร้องให้น้ำตาเป็นเผ่าเต่า อาตมาก็เพิ่งประจักษ์ตอนนั้นแหละ เห็นแล้วรู้สึก
ทุเรศหนัสน้ำตา เลยปล่อยให้มันหนีไป พวกขี้เหล้าเขาก็โกรธ จะเอาค่าจ้างคืน อาตมาก็ไม่ยอม
คืนให้ เลยไปลักปลาเค็มป้ามาปิ้งให้เขากินแทนเต่า โดนป้าตำแหลกเลย นี่แหละกรรมที่

อาตมาทำไว้ในวัยเด็ก แล้วก็กำลังจะไปใช้หนี้อีกไม่กี่นาที่ข้างหน้า” ขณะนั้นเวลาเที่ยงครึ่ง รถที่ทางวัดกวีศารารามส่งมารับนั้นรออยู่แล้ว

“เออละ อาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้ญาติโยมจงหมั่นเจริญกรรมฐาน ถ้าใครคิดถึงอาตมา ก็ให้ปฏิบัติมาก ๆ เออละ ขอให้โชคดีมีความสุขทุก ๆ คนนะโยมนะ”

รถที่มารับท่านพระครูเป็นรถสองแถวเก่า ๆ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนั่งหน้าคู่กับคนขับ ส่วนอนุบาลกในชุดนุ่งขาวห่มขาวที่มาด้วย ได้ย้ายมานั่งข้างหลัง รถแล่นออกจากวัดตรงไปยังถนนสายเอเชีย เมื่อถึงทางแยกเข้าจังหวัดลพบุรี คนขับจึงขีดขวาเตรียมตัวเลี้ยวถนนฝั่งตรงข้ามมีรถวิ่งมาหลายคัน จึงต้องหยุดรอจังหวะที่จะเลี้ยว

ขณะนั้น รถทัวร์ของบริษัททันจิตวิ้งแซงรถคันอื่นมาด้วยความเร็วสูงถึง ๑๔๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง คนขับมองไม่เห็นรถสองแถวที่เปิดไฟเลี้ยวขวาอยู่ข้างหน้า จึงชนโครมเสียงดังก้องราวกับฟ้าถล่ม ร่างของภิกษุวัยห้าสิบเศษ กระเด็นออกจากตัวรถในลักษณะถลา ร่อนดูจเดียวกับนกที่ถูกยิง ลอยละลิวไปตกลงบนพื้นถนน ห่างจากตัวรถถึงยี่สิบวา คอหักพับลงมาถึงราวนม หน้าศีรษะเปิดตั้งแต่หน้าผากถึงท้ายทอย ท่านพระครูเจริญได้ชดใช้กรรมของท่านอย่างกล้าหาญที่สุด เมื่อเวลาสิบสองนาฬิกาสี่สิบห้านาที ของวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑.

จบบริบูรณ์